

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Zuzany Bystřické a soudců Petra Pospíšila a Martina Kopy, ve věci

žalobkyně: L. H.
zastoupená advokátkou JUDr. Leonou Grumlíkovou
sídlem Údolní 61, 602 00 Brno

proti
žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje
sídlem Žerotínovo nám. 449/3, Brno

za účasti: 1) E.ON Česká republika, s.r.o.
sídlem F.A. Gerstnera 2151/6, 370 01 České Budějovice

2) Povodí Moravy, s.p.
sídlem Dřevařská 11, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 11. 2020, č. j. JMK 154589/2020, sp. zn. S-JMK 124889/2020 OÚPSŘ,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Osoby zúčastněné a řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Výše označeným rozhodnutím ze dne 6. 11. 2020, č. j. JMK 154589/2020, sp. zn. S-JMK 124889/2020 OÚPSŘ (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a současně potvrdil územní rozhodnutí Městského úřadu Pohořelice, odboru územního plánování a stavebního úřadu (dále také „stavební úřad“ či „správní orgán prvního stupně“) ze dne 19. 7. 2020, č. 19/2020, č. j. MUPO-59379/2019/SU/TRM, sp. zn. SZ MUPO 17559/2019 (dále jen „územní rozhodnutí“), kterým povolil umístění stavby označené jako „MŠ Pohořelice – vjezd, parkoviště, objekt údržby na pozemcích parc. č. 2440, 2441/1, 2434/1 a 2438 k.ú. Pohořelice nad Jihlavou“ (dále též „stavba“).

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Ve včas podané žalobě žalobkyně navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí stavebního úřadu zrušil.
3. Napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním i skutkovém posouzení, a to již stavebním úřadem. Stavební úřad ani žalovaný se nevypořádaly s námitkami žalobkyně. Nebyly dodrženy podmínky pro upuštění od ústního jednání a místního šetření. Záměr zasahuje výrazně do práv občanů obce a třetích osob. Dokumentace obsahuje nedostatky – není splněna podmínka pro upuštění od ústního jednání a místního šetření, tedy že žádost je dostatečným podkladem pro posouzení záměru.
4. V rozporu s územním plánem Města Pohořelice je požadována výstavba parkoviště v přímém sousedství s pozemky žalobkyně, a to v kapacitě 27 parkovacích míst, z toho 11 pro veřejné parkoviště. Výstavba je zbytečná, nešetří veřejné zdroje. Výstavba nového parkoviště znamená snížení pohody bydlení a hodnoty pozemků žalobkyně. Žadatelem předložená hluková studie neodpovídá skutečnému provozu. Hluková studie mapuje 4 auta ve vzdálené poloze od jejího pozemku. Tato vozidla přijela až po 6 hod., ostatní zaměstnanci přijeli na kolech. 16 parkovacích míst je tak nadbytečných. Hluková studie neodpovídá veřejnému parkování, ani parkování v MŠ. Veřejné parkování je pro občany přivážející a odvázející děti do MŠ, přijíždějící k prodejně, hotelu, restauraci celodenně i s nočním provozem. Stálé startování, hluk motorů, autorádií, kvikot automatiky a bouchání dveří při otvírání a zavírání dveří aut v blízkosti obytného domu žalobkyně bude znamenat imise hlukem a pachem nepřiměřené místním poměrům nad míru únosnou.
5. Vjíždění a vyjíždění aut z plánovaného záměru může ohrožovat na životě. Chodník před plánovaným parkovištěm je velmi frekventovaný. Je příchodí komunikací k ZŠ, MŠ, prodejně, hotelu, restauraci. V rozhledu bude bránit živý plot. Jeví se tak vhodnějším opatřením, aby po výstavbě nové komunikace v areálu MŠ, byl postaven v uliční části opět plot s drátěnými plotovými dílci, umožňující výhled při výjezdu a vjezdu.
6. Výsadba stromů na jihu a východě pozemků žalobkyně nenaplní plánovaný účel – zastínění parkoviště. Naopak zastíní nepřiměřeně poměrům pozemky žalobkyně. Rovněž pak vysazení platanů 9 m od základů rodinného domu žalobkyně je v rozporu s platnými právními předpisy, zejména zákonem č. 89/2012 Sb., občanským zákoníkem v platném znění (dále jen „občanský zákoník“).

7. Výstavba objektu údržby v bezprostřední blízkosti hranice s pozemky ve vlastnictví žalobkyně a s nákladným zřízením infrastruktury, neodpovídá možnostem MŠ postavit tento objekt u stávajících budov, kde prostory jsou. Problematické se jeví rovněž řešení objektu údržby, kdy otevíratelná okna by neměla být součástí jeho řešení, neboť nepřiměřeně poměrům bude obtěžovat pachem a hlukem z dílny. Návrh tak mohl být pouze se skleněnými tvárnici. Rovněž nelze souhlasit s krytým přístavkem k tomuto objektu, který má sloužit jako kuřácký salonek. Rovněž pokud se týká umístění kontejnerů, měl by být zachován současný stav, a to přístavení u budov MŠ.
8. Výstavbou parkoviště a objektu údržby zcela určitě dojde narušení kvality prostředí-pohody bydlení a dojde tím k porušení zákonných předpisů, např. ust. § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území; ust. § 1013 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku; čl. 10, odst. 2 ve spojení s čl. 11, odst. 3, Listiny základních práv a svobod. Soustavné, dlouhotrvající a nikoli nahodilé zásahy do zavedeného a legitimně očekávaného rozsahu soukromí nelze připustit.
9. Narušení kvality prostředí v okolí nemovitosti žalobkyně se projeví následujícími způsoby: Omezení doby slunečního osvětlení a zastínění; zásadní narušení soukromí – nepřijatelná imise pohledem; imise v podobě hluku a pachu z plánovaného parkoviště, areálové komunikace a objektu údržby; snížení hodnoty pozemků žalobkyně. Existence nového parkoviště, areálové komunikace a objektu údržby při přímé hranici pozemku nebude umožňovat výstavbu minimálně jednoho rodinného domu (nyní je možné vystavět minimálně dva rodinné domy), což výrazně znehodnocuje majetek žalobkyně a dojde k výraznému snížení tržní hodnoty majetku žalobkyně.
10. Žalobkyně navrhuje svůj výsledek.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

11. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Žalobní námitky jsou zcela shodné s odvolacími, žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí. § 89 odst. 4 zákona č. 183/2006 Sb., o stavebním plánování a stavebním řádu, v rozhodném znění (dále jen „stavební zákon“), stanoví věcný rozsah námitek účastníků řízení – vlastníků sousedních pozemků a staveb. Podle ust. § 82 odst. 4 správního řádu se k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve.
12. Podmínky § 87 odst. 1 stavebního zákona pro upuštění od ústního jednání a místního šetření byly splněny. Vypořádání námitek je dostatečné. Námitku nedostatků dokumentace mohla žalobkyně uplatnit v prvoinstančním řízení. Žalovaný soulad předložené dokumentace s vyhl. č. 499/2006 Sb., dokumentaci staveb, přezkoumal z úřední povinnosti a vady dokumentace neshledal. Skutečnost, že stavba zasahuje do práv více osob, nemá na možnost upustit od ústního jednání a místního šetření žádný vliv. Otázka nezbytnosti či potřeby stavby není námitkou, kterou by mohl uplatňovat účastník v územním řízení. Vyhodnocení potřeby stavby nepřísluší ani stavebnímu úřadu. Hluková studie byla podkladem pro závazné stanovisko Krajské hygienické stanice Jihomoravského kraje, které bylo kladné. K námitce, že vhodnějším řešením by byla realizace plotu s drátěnými plotovými díly, žalovaný uvádí, že stavební úřad i žalovaný jsou povinni posoudit záměr tak, jak byl podán. K namítanému zastínění pozemku žalobkyně výsadbou stromů se žalovaný ztotožnil s názorem stavebního úřadu, že není oprávněn řešit otázku zastínění pozemku v důsledku výsadby stromů. K námitce týkající se objektu údržby a jeho umístění v bezprostřední

blízkosti hranice pozemků žalovaný uvádí, že se nejedná o umístění stavby „v bezprostřední blízkosti hranice“. Je zcela na žadateli, jak rozvrhne prostorové řešení stavby, za předpokladu, že stavba splňuje požadavky příslušných předpisů. Stavba není způsobilá narušit pohodu bydlení. Stavební úřad posoudil možnost vzniku imisí pachu, stínu, hluku. Provedení parkovacích míst, přiléhajících zobou stran ke stávající areálové komunikaci, stejně jako stavby objektu údržby a skladu, není způsobilé snížit kvalitu prostředí nad míru přiměřenou poměrům. Popsané projevy žalobkyní jsou přiměřené poměrům, které je účastník povinen strpět.

13. Žalovaný neshledal rozpor s § 25 odst. 1 vyhl. č. 501/2006 Sb., s § 1013 a násl. občanského zákoníku ani čl. 10 odst. 2 ve spojení se čl. 11 odst. 3 Listiny základních práva svobod. Stavba není způsobilá omezit dobu slunečního osvětlení či zastínit dům. Stavba není způsobilá jakkoliv narušit soukromí žalobkyně. Stavba sama o sobě není zdrojem jakýchkoliv imisí. Na uvedeném pozemku nelze postavit žádný rodinný dům.

IV. Replika žalobkyně

14. Žalobkyně v replice konstatovala, že podrobně uvedla, jaké konkrétní námitky zůstaly ze strany správních orgánů nevypořádány. Žalobkyně trvá na své žalobě.

V. Posouzení věci soudem

15. Krajský soud v Brně (dále také „soud“) ve smyslu § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“), bez nařízení ústního jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí finančního úřadu včetně řízení předcházejícího jejich vydání, a shledal, že žaloba **není důvodná**.
16. Soud nepřehlédl, že žalobkyně v úvodní části žaloby v obecné rovině poukazovala na to, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s jejími odvolacími námitkami a že nedostatečně zjistil právní a skutkový stav.
17. Soud k takto obecně vznesené žalobní argumentaci podotýká, že kvalita žaloby předurčuje kvalitu rozhodnutí soudu; řízení před správními soudy je ovládáno zásadou dispoziční. Žalobkyně v podané žalobě ty námitky, jež měly zůstat v odůvodnění napadeného rozhodnutí nevypořádány, konkrétně nespecifikovala. Je-li tedy žaloba kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu. Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za žalobkyni. Žalobní námitky v podstatě kopírují námitky učiněné v průběhu správního řízení, o kterých bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím. V této souvislosti je třeba podotknout, že jakkoli žalobkyni v obecné rovině nic nebrání v tom, aby v rámci žalobních bodů zopakovala své argumenty vyjádřené v průběhu řízení před správními orgány, musí vzít v úvahu, že žalobou napadá právě rozhodnutí o odvolání, které její ve správním řízení uplatněné argumenty vypořádává (srov. rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2013, č. j. 4 As 78/2012-125).
18. Jakkoli je přitom z žalobní argumentace zřejmé, z jakých důvodů žalobkyně považuje napadené rozhodnutí a prvostupňové rozhodnutí v tomto ohledu za nezákonná, a včas uplatněné žalobní námitky je tedy nutno považovat za řádně uplatněné žalobní body, tím, že žalobkyně v žalobě v zásadě zopakovala námitky vznesené v průběhu správního řízení, aniž by věcně reagovala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž se žalovaný s předmětným okruhem námitek vypořádal a přezkoumatelným způsobem popsal a

vysvětlil, na základě jakých konkrétních úvah vycházejících ze zjištění plynoucích z důkazních prostředků provedených v řízení uzavřel o nedůvodnosti námitek, poněkud snížila svou šanci na procesní úspěch, neboť soud za ni nemohl domýšlet další argumenty. Soud vyšel z toho, že pokud žalobkyně v některých částech své žalobní argumentace setrvala na dříve uplatněných námitkách a neprezentovala dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správního orgánu, nemusel pak ani soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013-128).

19. Soud ověřil, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí neopomněl reagovat na všechny klíčové námitky uplatněné v průběhu odvolacího řízení. Každou z těchto námitek se žalovaný zabýval, byť tak v některých případech učinil, s ohledem na obdobnost jednotlivých námitek s námitkami uplatněnými ve správním řízení u stavebního úřadu, odkazem na prvostupňové rozhodnutí. Žalovaný vyslovil k námitkám své závěry, připojil úvahy, jimiž byl při vypořádání té které námitky veden. Krajský soud se ztotožnil se závěry učiněnými žalovaným v napadeném rozhodnutí. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou podle přesvědčení soudu jednoznačně seznatelné důvody, pro které žalovaný považoval argumentaci žalobkyně za neopodstatněnou. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, jakými úvahami se správní orgán při rozhodování řídil, soud proto v podrobnostech na jeho obsah odkazuje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS).
20. Dle § 87 odst. 1 stavebního zákona „*Stavební úřad oznámí zahájení územního řízení a k projednání žádosti nařídí ústní jednání, a je-li to účelné, spojí jej s ohledáním na místě (...). Stavební úřad může upustit od ústního jednání, jsou-li mu dobře známy poměry v území a žádost poskytuje dostatečný podklad pro posouzení záměru. Upustí-li stavební úřad od ústního jednání, stanoví lhůtu, do kdy mohou účastníci řízení uplatnit námitky a dotčené orgány závazná stanoviska; tato lhůta nesmí být kratší než 15 dnů. (...)*“
21. Dle § 89 odst. 4 stavebního zákona „*Osoba, která může být účastníkem řízení podle § 85 odst. 2 písm. a) a b), může uplatňovat námitky proti projednávanému záměru v rozsahu, jakým může být její právo přímo dotčeno. (...) K námitkám, které nesplňují uvedené požadavky, se nepřiblíží.*“
22. Dle § 82 odst. 4 správního řádu se k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, *přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. (...)*“
23. Dle odst. 1 věty první § 1013 občanského zákoníku upravujícího problematiku tzv. nepřímých imisí, podle kterého se vlastník „*zdrží všeho, co působí, že odpad, voda, kouř, prach, plyn, pach, světlo, stín, hluk, otřesy a jiné podobné účinky (imise) vnikají na pozemek jiného vlastníka (souseda) v míře nepřiměřené místním poměrům a podstatně omezují obvyklé užívání pozemku...*“.
24. Krajský soud zjistil ze správního spisu podstatný průběh správního řízení v této věci. Stavební úřad obdržel dne 31. 10. 2019 žádost Města Pohořelice, IČ00283509 (dále jen „žadatel“), o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby. Opatřením ze dne 20. 3. 2020, č. j. MUPO-34263/2020/SU/TRM, sp. zn. SZ MUPO 17559/2019 (dále jen „oznámení zahájení řízení“), oznámil stavební úřad zahájení územního řízení, ve kterém upustil od ústního jednání a místního šetření. Zároveň upozornil, že účastníci řízení mohou uplatnit námitky a dotčené orgány stanoviska ve lhůtě do 15 dnů od obdržení oznámení, jinak k nim

nebude přihlédnuto. Žalobkyně námitky uplatnila podáním doručeným stavebnímu úřadu dne 29. 4. 2020. Dle 19. 7. 2020 vydal stavební úřad územní rozhodnutí.

25. Dle žalobkyně nebyly dodrženy podmínky pro upuštění od ústního jednání a místního šetření. Stavební úřad může od ústního jednání upustit, pokud jsou mu poměry známy. Stavební úřad splnil podmínku stanovení lhůty k uplatnění námitek účastníků. V Oznámení zahájení řízení stavební úřad uvedl, že upouští od ústního jednání a místního šetření, neboť poměry v území jsou mu dobře známy a žádost poskytuje dostatečný podklad pro posouzení záměru. V tomto postupu nelze spatřovat pochybení. Dle žalobkyně dokumentace, jež byla podkladem pro posouzení záměru, obsahuje nedostatky. Neuvedla však, v čem tyto nedostatky spočívají. Ve shodě se žalovaným soud považuje tuto námitku vůči správnímu orgánu za opožděnou, neboť ji ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu žalobkyně mohla uplatnit v řízení u stavebního úřadu. Přesto se žalovaný k namítaným nedostatkům dokumentace vyjádřil a s jeho hodnocením se zdejší soud ztotožňuje. Žadatel doložil potřebné podklady, je vlastníkem pozemků, na nichž se stavba umísťuje. Doložil kladná stanoviska dotčených orgánů. Nelze tak než dojít k závěru, že postup stavebního úřadu byl správný a námitka žalobkyně je nedůvodná. K námitce, že záměr zasahuje do práv občanů obce a třetích osob soud uvádí, že tato skutečnost nemá na upuštění vliv. Žalobkyně může uplatňovat námitky v rozsahu, v němž je její právo přímo dotčeno (§ 89 odst. 4 stavebního zákona).
26. Výstavba parkoviště je dle žalobkyně v rozporu s územním plánem. Výstavba je zbytečná, nešetřící veřejné zdroje. Ze spisového materiálu soud zjistil, že parkoviště je vedeno v katastru nemovitostí s druhem pozemku ostatní plocha. Parkoviště tedy není v rozporu s určeným druhem pozemku. Pokud by výstavba byla v rozporu s územním plánem, nebylo by možné ji umožnit. Není na soudu, ba ani na žalobkyni, aby posuzovali otázku zbytečnosti či potřeby výstavby či zda stavba šetří zdroji. Tato námitka je nedůvodná. Námitka, že stavba znamená snížení pohody bydlení a hodnoty pozemků, nebyla žalobkyní více rozvedena. Jak soud uvede dále, nepřiměřené snížení pohody bydlení či hodnoty pozemků neshledal. Pokud touto námitkou žalobkyně zamýšlela imise, k těmto se soud vyjádří níže.
27. Krajský soud připomíná jeden ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2020, č. j. 6 As 171/2019-37, publ. pod č. 4076/2020 Sb. NSS, dle něhož námitky budoucích imisí (zápach, hluk a obtěžování hmyzem) a snížení ceny okolních pozemků mají sice převážně soukromoprávní povahu, přesto se s nimi musí stavební úřad vypořádat (§ 89 odst. 6 věta druhá a § 114 odst. 3 věta druhá stavebního zákona). Občanskoprávní námitku, na jejímž řešení se účastníci nedokázali dohodnout, nejprve stavební úřad posoudí z hlediska veřejného práva (tj. na základě obecných požadavků na výstavbu, závazných stanovisek, popřípadě rozhodnutí dotčených orgánů nebo technických norem), a pokud neshledá rozpor s veřejným právem, který by bránil umístění stavby do území nebo jejímu povolení, učiní si následně o důvodnosti občanskoprávní námitky úsudek z hlediska soukromého práva, a to analogicky podle § 1013 občanského zákoníku. Pokud hrozí, že budou v důsledku umístění stavby vnikat na pozemek jiného vlastníka tzv. nepřímé imise v míře nepřiměřené místním poměrům, které budou podstatně omezovat obvyklé užívání sousedního pozemku, neměl by stavební úřad stavbu do území vůbec vpustit nebo by měl ke snížení těchto negativních dopadů stanovit omezující podmínky. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný neshledal rozpor s veřejným právem, ani s § 1013 občanského zákoníku. Rovněž stavební úřad dané skutečnosti řádně zhodnotil.

28. NSS v tomto rozsudku zároveň konstatoval: „Součástí každého urbanizovaného prostředí jsou určité typické rušivé vlivy, které tím či oním způsobem znesnadňují život v něm, a zároveň spoluvytvářejí ony „místní poměry“, o nichž hovoří § 1013 občanského zákoníku. Jiné činnosti proto budou přípustné v lázeňské či rekreační lokalitě a jiné v běžně zatížené městské či venkovské zástavbě, byť by třeba šlo v obou případech o zástavbu obytnou (obdobně rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. dubna 2015 sp. zn. 22 Cdo 3940/2014). Stavební záměr lze hodnotit jako nepřiměřený místním poměrům tehdy, jestliže se jeho očekávané negativní vlivy na okolí mají vymykat ustáleným poměrům buď svou intenzitou, nebo druhově“.
29. Hluková studie dle žalobkyně neodpovídá skutečnému provozu. Soud se ztotožňuje se žalovaným, že v kompetenci stavebního úřadu posuzování otázky splnění limitů akustického tlaku není. Posuzování těchto otázek je v kompetenci orgánu ochrany veřejného zdraví, a to prostřednictvím závazných stanovisek, jež se vydávají podle § 77 odst. 1 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví. Krajská hygienická stanice Jihomoravského kraje vydala dne 25. 10. 2019 závazné stanovisko č. j. KHSJM 58994/2019/BV/HOK, v němž vyslovila souhlas s umístěním stavby, přičemž se zabývala hlukovou studií. V závazném stanovisku je uvedeno, že se jedná o parkoviště pro veřejnost s 11 parkovacími místy a parkoviště pro zaměstnance s 16 parkovacími místy. Není na posouzení správních orgánů, zda zaměstnanci jezdí na kole a kolik přesně bylo v době zaznamenávání hluku na parkovišti aut. Hluk byl měřen v časovém rozmezí od 5:45:47 do 8:00:00, s dvěma krátkými přestávkami. Jednalo se tak o dobu, kdy přijíždějí zaměstnanci a rodiče s dětmi. Nadměrný hluk nebyl shledán. Ve shodě se žalovaným lze dojít k závěru, že závazné stanovisko je v souladu s předmětem napadeného rozhodnutí.
30. Vjíždění a vyjíždění aut z plánovaného záměru může dle žalobkyně ohrožovat na životě. Vhodnějším by dle ní byl plot s drátěnými plotovými dílci, umožňující výhled při výjezdu a vjezdu. Tato skutečnost není na posouzení soudu či stavebního úřadu. Ten záměr posuzuje tak, jak byl podán. Rozhledové poměry posuzuje příslušný silniční správní úřad, vydávající povolení připojení ke komunikaci (sjezdu) dle § 10 odst. 4 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích. Předmětem správního řízení však nebylo povolení umístění sjezdu.
31. Žalobkyně dále namítala, že výsadba stromů nepřiměřeně zastíní pozemky žalobkyně. Vysázení platanů je dle žalobkyně v rozporu s právními předpisy. Stromy jsou, jak uvádí žalobkyně, 9 m od domu žalobkyně. Tuto skutečnost nelze shledat jako nepřiměřenou imisi zastíněním ve smyslu § 1013 občanského zákoníku. Ani tuto skutečnost však není žalovaný či stavební úřad oprávněn řešit. Výsadba nepodléhá vydání územního rozhodnutí, není tak součástí rozhodnutí stavebního úřadu.
32. Žalobkyně namítá problematičnost objektu údržby a jeho blízkost jejímu pozemku. Lze souhlasit se žalovaným, že objekt údržby není v bezprostřední blízkosti hranice. Nejmenší vzdálenost od společné hranice pozemků je 3,30 m a největší 6,10 m. Účel stavby je zázemí školníka, který zde nebude soustavně. Nelze tak žalobkyni přisvědčit, že by byla nepřiměřeně obtěžována pachem a hlukem z dílny jen proto, že má tento objekt otevíratelná okna. Plocha pro kontejnery je ve vzdálenosti cca 6,10 m až 12 m od pozemku žalobkyně. Tato se nachází za objektem údržby, je jím částečně krytá. Žalobkyně nesouhlasí s krytým přístavkem, který má sloužit jako kuřácký salonek. Z předloženého projektu nevyplývá, že by zde byl kuřácký salonek. Pokud je součástí objektu údržby, k tomuto se soud již vyjádřil. Žalobkyně neuvádí, v čem přesně spatřuje v tomto případě problém. Z uvedeného nelze dojít k závěru, že by tyto skutečnosti byly schopny zatížit pozemek žalobkyně imisemi

podle § 1013 občanského zákoníku v nepřiměřené míře ve smyslu výše uvedeného rozsudku. Nelze tak mít za to, že by obvyklé užívání pozemku tímto bylo omezeno a že by došlo k soustavnému, dlouhotrvajícímu a nikoli nahodilému zásahu do zavedeného a legitimně očekávaného rozsahu soukromí, jak žalobkyně tvrdí. Zdejší soud přisvědčuje tvrzení žalovaného, že je zcela na žadateli, jak rozvrhne prostorové řešení stavby, pokud stavba splňuje požadavky příslušných předpisů. Stavební úřad v prvostupňovém rozhodnutí dané skutečnosti řádně zhodnotil. Zdejší soud neshledal rozpor ani s čl. 11, odst. 3, Listiny základních práv a svobod, ani s § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území.

33. Žalobkyně namítá, že nebude možné vystavit rodinné domy na jejím pozemku. Dojde tak k znehodnocení a snížení tržní hodnoty. S ohledem na výše uvedené soud dospěl k závěru, že nedochází ke znehodnocení pozemku žalobkyně. Ze spisového materiálu soud zjistil, že pozemek p. č. 2443 k. ú. Pohořelice nad Jihlavou je zahradou (způsob ochrany zemědělský půdní fond), přiléhající k rodinnému domu žalobkyně. Na tomto pozemku tedy nelze postavit další stavby – rodinný dům – neboť to není možné ve smyslu § 21 odst. 4 vyhl. č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území. Soud se tak ztotožňuje se stavebním úřadem, že dle charakteru zástavby a platného územního plánu není pravděpodobné, že by žalobkyni bylo vydáno kladné závazné stanovisko orgánu územního plánování dle § 96b stavebního zákona.
34. K výsledku žalobkyně soud pro nadbytečnost nepřistoupil. Žalobkyně neuvedla, co přesně by její výsledek přinesl nového nad rámec uplatněných námitek. Žalobkyně měla prostor se vyjádřit během správního řízení, což ostatně podanými námitkami/odvoláním udělala. Pokud chtěla uvést více, mohla tak učinit písemným podáním.
35. Krajský soud se tedy zabýval námitkami žalobkyně, včetně námitek týkajících se imisí. Pro úplnost soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 As 168/2016-28, dle kterého *„[p]ohled oknem na sousední nemovitost lze považovat za imisi (§ 1013 odst. 1 občanského zákoníku z roku 2012) jen v mimořádných případech; zásadně je na těch, kteří si připadají možným pohledem obtěžováni, aby pomocí různých technických řešení zabránili ostatním hledět na svůj pozemek nebo do své nemovitosti.“* Tento závěr lze vztáhnout i na ostatní imise. S ohledem na závěry Nejvyššího správního soudu nedošlo v nynějším případě k nepřiměřené míře imisí – omezení slunečního osvětlení a zastínění, imisi pohledem, hlukem a prachem, jak žalobkyně tvrdí. Parkovací místa jsou v úrovni terénu, nemohou pozemek žalobkyně zastínit. Objekt údržby je dostatečně od pozemku žalobkyně vzdálen. Nemohou nepřiměřeně narušit soukromí žalobkyně. Ani stavba není zdrojem imisí. Městský úřad Pohořelice, odbor životního prostředí, vydal dne 1. 7. 2019 souhlasné závazné stanovisko č. j. MUPO-28626/2019/ZP/LAJ, sp. zn. SZ MUPO 5317/2019, v němž mimo jiné uvedl, že stran stavby nebude dle § 11 odst. 3 zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, vydáváno závazné stanovisko, neboť se zde zdroj znečišťování ovzduší nenachází. Krajská hygienická stanice vydala souhlasné závazné stanovisko s tím, že stavba není zdrojem nepřiměřeného hluku.
36. Soud v této souvislosti považuje dále za žádoucí připomenout rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 5. 2017, č. j. 8 As 218/2016-61, který předeslal, že *„se jedná o klasickou situaci střetu dvou vlastnických práv – vlastnického práva stěžovatelky, která chce vykonávat svá práva k pozemku a stavbě, mj. i práva na soukromí a na přístup slunečního svitu, a vlastnického práva souseda – osoby zúčastněné za řízení, který chce realizovat své vlastnické právo k pozemku tím, že na něm zřídí stavbu. Tato práva, pokud by byla vykonávána absolutně,*

se vzájemně vylučují. Proto není možné k věci přistupovat tak, že každé z nich zůstane nedotčeno, neboť takové řešení sporu je reálně vyloučeno a naopak řešení, v němž by byla ochrana poskytnuta zájmům (subjektivnímu právu) jen jednoho z vlastníků, nemohlo by být chápáno jako spravedlivé. Právní úprava a její aplikace při těchto střetech subjektivních práv sousedních vlastníků proto může pouze zajistit, aby ke změnám vyvolaných nově zřizovanou sousedící stavbou došlo v přiměřené míře (srov. k tomu též např. rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2016, čj. 1 As 63/2016-45).“ Doplnil zároveň, že „Stěžovatelka má stále právo na zachování kvality prostředí ve smyslu § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Toto právo však nepředstavuje právo na zachování statu quo. Na přiměřené změny mezi původním a zamýšleným stavem má právo i osoba zúčastněná na řízení, neboť, jak již Nejvyšší správní soud uvedl, vlastnické právo stěžovatelky a vlastnické právo osoby zúčastněné na řízení nemohou být vykonávána absolutně. Stěžovatelčino právo na zachování původní výhody představované nezastavěností sousedního pozemku a s tím související úrovně kvality prostředí může proto být, vždy však jen v přiměřeném rozsahu, omezeno.“.

37. Soud uzavírá, že se žalovaný i stavební úřad dostatečně a v souladu s právními předpisy vypořádali s námitkami žalobkyně. Napadené rozhodnutí neshledal soud nezákonným ani nepřezkoumatelným. Bylo řádně zjištěno, že stavba nezpůsobuje žalobkyni imise v nepřiměřené míře.

VI. Závěr a náklady řízení

38. Na základě výše uvedeného soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
39. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.
40. O nákladech osob zúčastněných na řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s. Soud jim neuložil žádnou povinnost, s jejímž plněním by jim mohly náklady vzniknout, a zároveň neshledal existenci důvodů zvláštního zřetele hodných

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 31. července 2023

JUDr. Zuzana Bystrická v.r.
předsedkyně senátu